

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: P. V. C.,** zastoupen JUDr. Gustavem Valenzem, advokátem, se sídlem Božkovská 15, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2003, č. j. OAM - 2400/VL - 19 - P18 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 6. 2004, č. j. 60 Az 11/2004 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

V záhlaví tohoto rozsudku označeným rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13, a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán zejména uvedl, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádné azylově relevantní skutečnosti, pouze sdělil, že ve Vietnamu je špatná ekonomická situace, on sám neměl stálé zaměstnání a v důsledku toho se mu někdy nedostávalo prostředků k obživě. Ač tvrdil, že v jeho vlasti nejsou dodržována lidská práva, jeho samotného se tato skutečnost nijak nedotkla. Do České republiky (dále jen „ČR“) přicestoval na pozvání svého bratrance a až do roku 2002

provozoval podnikatelskou činnost. Když si v roce 2003 opomněl prodloužit pobytové vízum, rozhodl se požádat o azyl.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podal stěžovatel v zákonné lhůtě žalobu, ve které uvedl, že žalovaný při svém rozhodování nedostatečně zjistil skutkový stav věci a věc nesprávně právně posoudil. Nedostatečně zjištěný skutkový stav spočívá předně v nedostatečném odůvodnění nevztažení překážky vycestování na stěžovatele, jelikož trestní zákon umožňuje uložit trest za ilegální opuštění země. Stěžovatel dále nesouhlasil s právním posouzením svého případu, kdy namítal nesprávnou aplikaci § 14 zákona o azylu, neboť neudělení humanitárního azylu bylo odůvodněno pouze jednou větou.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 11. 6. 2004, č. j. 60 Az 11/2004 - 29, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí soud uvedl, že žalovaný nepochybil, když stěžovateli azyl neudělil a nevztáhl na něho překážku vycestování, protože podmínky příslušných ustanovení zákona o azylu nebyly splněny. Námitky stěžovatele neshledal oprávněnými a naopak dospěl k závěru, že se žalovaný věcí zabýval odpovědně a svědomitě. Rozsudek krajského soudu byl stěžovateli doručen dne 12. 7. 2004.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel dne 26. 7. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a tedy kasační stížnost je přípustná.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že nesouhlasí s rozhodnutím soudu ve vztahu k přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, jelikož se žalovaný touto možností dostatečně nezabýval. Ani v odůvodnění rozsudku není uvedeno, jakými důkazy je podložen závěr žalovaného a přezkoumávajícího soudu, a to jak ve vztahu k možnému použití § 14 zákona o azylu, tak ve vztahu k stěžovatelem namítaným okolnostem představujícím překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Jelikož dokazování před správním orgánem nebylo dostatečné, měl soud jeho rozhodnutí zrušit, a proto i on rozhodl v rozporu se zákonem.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu a vrácení věci k jejímu dalšímu projednání.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Plzni byly vydány v souladu s právními předpisy a odkazuje na obsah správního spisu, zejména pak na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení. Ve vztahu k použití § 14 zákona o azylu se odvolává na konstantní judikaturu českých soudů. Žalovaný navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle těchto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Pokud stěžovatel namítá nezákonnost napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném právním posouzení otázky splnění podmínek pro udělení azylu a tvrdí-li konkrétně, že je v jeho případě splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu, pak tomuto tvrzení přisvědčit nelze. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ přestavuje správní uvážení (publikováno pod č. 375/2004 Sb. NSS). Překročení mezí správního uvážení žalovaným zdejší soud v daném případě neshledal.

Institut humanitárního azylu, jak je upraven § 14 zákona o azylu, poskytuje správnímu orgánu možnost nad rámec obvyklých standardů uprchlického práva udělit azyl i osobám, které jinak nesplňují podmínky pro udělení azylu. Nemůže však být prostředkem, s jehož pomocí by žadatelé o azyl, kteří nesplňují podmínky § 12 a § 13 zákona o azylu, zcela abstraktně zpochybňovali závěry správního orgánu. Za okolnosti hodné zvláštního zřetele tak není možné považovat jakékoli obtíže, kterým je nucen uprchlík ve své vlasti čelit, ale pouze okolnosti zvláště tíživé, jejichž dopad na život dotyčné osoby je zcela zásadní. Míra volnosti správního uvážení správního orgánu je pak omezena pouze zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá obecně z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Aplikuje-li soud výše řečené na konkrétní situaci stěžovatele, dospívá k závěru, že v těch limitech, kde soudní přezkum neudělení humanitárního azylu proveden být měl, byl krajským soudem proveden řádně a v přiměřeném rozsahu.

Soud neshledal opodstatněnou ani námitku týkající se nedostatečného zhodnocení překážek vycestování žalovaným i krajským soudem. Přestože v textu rozsudku není tato skutečnost výslovně uvedena, je z obsahu správního spisu zcela zřejmé, že stěžovatelova obava z ohrožení uložením trestu za ilegální opuštění země je neopodstatněná, jelikož z Vietnamu vycestoval letecky, na pozvání bratrance a byl mu vystaven i cestovní pas. Nelze tedy dovodit, že svou vlast opustil ilegálně a měl by z tohoto důvodu mít opodstatněnou obavu v případě návratu.

Správní orgán tak dostatečným způsobem provedl dokazování a krajský soud tudíž nepochybil, když v řízení před žalovaným neshledal vadu a toto řízení nezrušil. Rozhodnutí soudu není nesrozumitelné a jeho odůvodnění je zcela přesvědčivé. Z obsahu

spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal ani jiné vady řízení před soudem, které by způsobovaly nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že se mu nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu